TIGR A HYENA,

čili

Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

(Pokračování 77.)

"Při sám Bůh, já budu za to přísné účty žádati!" zvolal Olympio zvučným hlasem. "Neboj se," pravil pak jemným tónem k Dolores, jež vedle něho stojíc, strachem se chvěla, "já prohlédl již ty hanebné sítě, ale tenkrát ti vinníci neujdou tak snadno trestu!"

"Račte jíti za mnou," pravil Bacciochi chladně a pokročil v před do prostřední lodě.

"Používají k tomuto padoušství posvátného místa, vědouce, že je neznectím. Pojď, drahá Dolores, uhlídáme, jak daleko se odváží tu hru provozovati."

"Vás musím pro tuto nehodu zvláště za odpuštění prositi," prohodil Bacciochi, mimo Olozagu se ubíraje. "Takové provinění vylučuje i všeliké ohledy k vyslanectví. Císařský dvůr kojí se nadějí, že tím přátelské poměry mezi Francií a Španělskem neutrpí."

Eugenie, stojíc blízko prostřední lodě ve stínu širokého pilíře, usmívala se vítězně, že pomocí onoho lotra takových úspěchů se dodělala.

Olympio, veda Dolores pod páží, kráčel vzpřímen se zamračenou tváří a s nezlomnou hrdostí, za ním v patách šel markýz a konečně Prim ve společnosti mladého, štíhlého španělského důstojníka.

Zraky císařovny utkvěly na mladém tom muži, který s ní nápadnou měl podobnost.

Když spatřila Eugenie diamantový kříž na prsou blížícího se Olympia, bylo jí, jako by viděla v něm význam vypáleného a jí napomínajícího znamení — vzpomněla si na slova, jež byl Olympio k ní mluvíval—i zachvěla se, znamenajíc, že pořád více kamenů v tom kříži schází.

Co to bylo a proč se chvěla při tomto pohledu? Černých míst tam přibývalo, i muselo zmizeti toto tajemné znamení, jehož pohled ji tak mocně dojal. Ona je musela za každou cenu zase dostati. Což neupadl Don Olympio Bacciochi-ho obratností v její moc—on i jeho Dolores?—Eugenie si vzdychla z hluboka.

Donu Aguadovi, který mimo obě závojem zastřené dámy právě se ubíral, zdálo se, že v té nejblíže stojící dámě poznal císařovnu.

"Strachujte se mne," zašeptal, "vizte toho mladíka, který jde za mnou."

Eugenie slyšela ta slova — pohlédla vzhůru — Ramiro de Teba kráčel právě mimo ni. Není žádné pochybnosti, Olympio znal nejnebezpečnější a nejhlubší tajemství jejího života.

Pamplona a Madrid.

Prvé, než u vypravování svém dále pokračovati budeme, musíme také pověděti, co se oné noci v hostinci "u města Granady" dále přihodilo.

Sotva byli Endemo a hostinský zdánlivě mrtvého Aguada do otvoru hodili, jejž byli vyzdvižením prkna do podlahy udělali, bouchal někdo prudce na dveře.

Oba lotři pohlédli jeden na druhého: nemohliť uhádnouti, kdo by tak pozdě ještě klepal, i měli za to, že se klamali. Najednou zaslechli známý hlas, který jim všecku krev v těle zarazil.

"Toť jeho sluha", šeptal hospodský.

"Otevřte", křičel hrozivý hlas venku, "anebo rozbiju ty dveře! Jste zde, pane Aguado?"

"To je Valentino, ten musí umříti," šeptal Endemo.

Zatím tloukl neznámý netrpělivě a nehorázně do dveří, chtě je vypáčiti.

Endemo přiskočil k místu, kde ležel Olympiův revolver, a vzal jej do ruky. Hospodský přistoupil zase rychle ku dveřím, maje v úmyslu, až tyto povolí, na Valentina se vrhnouti, jej skoliti a touže cestou jako Aguada do hlubokého sklepa vhoditi; proto nezakryl ani otvor, jako příšera z podlahy na ně zející.

Dveře konečně povolily zuřivému úsilí Valentina. S velkým praskotem padly na podlahu, a Valentino na prahu stojící, poznal při světle měsíce Endemovu postavu.

Spatřiv prázdnou postel a vytržené u podlahy prkno, uhádl hned, co se zde stalo, i zaklel strašlivě. V okamžení, když chtěl přes zvrácené a na zemi ležící dveře na Endema uhoditi, vrhl se naň zase nový nepřítel, totiž hospodský, a počal ho škrtiti.

Valentino, byv takto neočekávaně přepaden, zavrávoral, i zdálo se mu, že je již ztracen.

"Držte ho!" zvolal Endemo na svého společníka, jenž se se snažil Valentina k zemi povaliti.

"Mor na vaše hlavy!" zvolal Valentino a vyrval se po náramném namahání konečně z pevného objetí hospodského, který mu již hrdlo stahoval.

Nyní pozvedl Endemo revolver, chtě jím lebku napadeného sluhy roztříštiti.

Na obou stranách zuřivý zápas. Vítězství bylo pochybné, hospodský a Valentino rvali se spolu, jsouce oba silní a odhodlaní, a Endemo nemohl vystřeliti, poněvadž byli pořád v jednom chumáči.

"Ku všem ďáblům," soptil hospodský, cítě, že v tomto zápasu se neudrží, — "pomozte mi přece."

Endemo odhodil revolver na postel a přiskočil k Olympiovu služebníkovi, chtě ho chytit od zadu. Nyní musel ovšem Valentino oběma padouchům podlehnouti.

"Jen s ním tam!" křičel hospodský a ukázal hlavou na díru.

Valentino pocítil, že ho Endemo chytá, i učinil zoufalý pokus, vytrhl se jim a udeřil hospodského tak silně, že se svalil. Pak vytrhl na spěch dýku a napřáhl ji na Endema, jenž ale ucouvnul. Také v ruce tohoto se něco zalesklo.

"Jen ho zapíchněte," hekal hospodský, pokoušeje se, aby vstal a Valentinovi nůž do těla vrazil, ale tento ho předešel.

"Zde máš svou odplatu, ty padouchu!" vykřikl Valentino, a vrazil hospodskému dýku až po jílec do prsou.

Když Endemo uslyšel smrtelný chropot hospodského, a když viděl, že se mu krev z rány proudem valí, sáhl opět po revolveru, jenž se mu zdál býti jistější zbraní, než dýka.

Valentino se nyní obrátil na tohoto druhého nepřítele. Bylo sice nebezpečí ještě veliké, ale on se ho nelekal. V pokoji bylo jen slabé světlo, které právě nyní ještě více ochablo, an byl měsíc za černé mraky zašel. Proto také nemohl Endemo na Valentina dobře si namířiti.

"Pryč s tou zbraní, ty bídníče!" zvolal Valentino a skočil po Endemovi. "Vždyť jsem to řekl, že jsem tě viděl, ale tenkrát mi neujdeš. Vy vrahové, co jste udělali mému pánovi, zde vidím krev na posteli i na podlaze."

Když byl Valentino tyto strašné známky spozoroval, dle nichž se musel domnívati, že jeho pán usmrcen jest, zmocnil se ho divoký vztek, že se již ničeho nelekal.

Endemo na něj vypálil dvě rány za sebou, ale obě se ho chybily. Tento se zachechtal a počal se po svém couvajícím nepříteli sápati, ale tento měl ještě tolik času, že naň mohl docela z blízka ještě třetí ránu vypáliti.

Valentino vykřikl, což bylo znamením, že ho rána zasáhla. Tato ho však jen zasáhla do žeber a mnoho mu neuškodila, že se mohl Valentino v okamžení zase vzpamatovati. Nyní se vrhl na Endema, chytil ho za ruku, v které držel revolver a otočil mu ji na zad.

To způsobilo falešnému vojvodovi takovou bolest, že zasténal. Již chtěl Valentino tohoto padoucha, jenž byl nyní v jeho moci, pobodnouti, ale vzpomněl si, že se musí dříve od něho dověděti, jeli Don Aguado ještě živ a kde Dolores se zdržuje.

Vykroutil mu revolver a dýku a vzkřikl:

"Nyní jsi v mých rukou bídníče! Ani se nehni, sice ti vykroutím obě ruce z ramen. Teď mluv: je Don Aguado mrtev?"

"Já nevím", odpověděl Endemo stísněným hlasem, jenž prozrazoval náramnou bolest a málomocný vztek.

"Opovážíš-li se ještě nyní zapírati anebo mne klamati, rozbiju ti zde lebku o tu postel. Co jste udělali s mým pánem?"

"Hospodský ho shodil tam do té díry."

"Ale vy jste ho přepadli ve spaní. Odpovídej dále. Kde je Dolores, nevěsta mého pána."

Endemo zajiskřil očima—v této otázce spatřil paprsek naděje.

"Budeš mluvit?"

"Vždyť já vám to chci říci."

"Tedy dělej, jeli ti život milým."

"Já vás dovedu na místo, kde ta Seňora se zdržuje," odpověděl Endemo drsným hlasem.

"Abys vyvázl z té pasti a mohl pak na nové zločiny pomýšleti? Ne, z toho nebude nic. Teď mluv, anebo umřeš."

"To není nic platno, kdybych vám to pověděl. Vy byste ji bez mne nenašel."

"Když ji můžeš ty najíti, najdu ji také. Ještě ti dám tři minuty času", pohrozil mu Valentino s důrazem.

"Ona je v Madridě" odpověděl Endemo.

"Madrid je velké město—dále!"

"Tam se na ni ptejte pátera Clareta, který jest u královny zpovědníkem."

"Bídníče proklatý, mně se zdá, že máš i v tomto posledním okamžiku ďábelské plány? Mluv pravdu, sice—"

"Usmrťte mne, já více nevím."

Valentino se na okamžik zamyslil, nevěda, máli jej svázati a zde zavříti, a až by pak svému pánovi pomohl, do Madridu jej s sebou odvézti. Uznal konečně, že bude nejlépe, když tak učiní.

"Teď se ani nehni!" velel mu, pustiv jej z ruky a obrátil se k posteli, chtě udělati s prostěradla provazy.

Sotva byl ale Endemo na okamžik volným, vrhl se na Valentina, právě když se byl k posteli nahnul, a chtěl ho sraziti dolů do otvoru.

Tento byl ale již na všecko připraven, a nyní ho pojal takový vztek, že zapomněl na všecky ohledy. Chytil Endema, jenž byl mnohem slabší, a udeřil jím tak silně o zem, že zůstal bez sebe.

"Teď máš svou odplatu, ty šibeničníku!" zvolal Valentino a kopnul do falešného vojvody, jenž byl skutečně mrtev. "Já si nemohl pomoci, ten bídník by byl své hanebné zločiny ještě dále páchal. Ale Bůh ti to odpusť," zamumlal pak a obrátil se od něho.

Právě počalo svítati, když Valentino z tohoto pokojíka odcházel, pokusiv se dříve marně o to, zdaliž se mu jeho pán z propasti ozve.

V celém domě panovalo příšerné ticho, když Valentino dolejší místnosti a prostory prohledával, chtě najíti přístup do sklepa, kamž byli zločincové Olympia hodili. Konečně se mu podařilo nalézti v zadní části domu schody, po nichž se chodilo do sklepa. Nahlédl do čiré tmy a volal svého pána jménem, aby se mu ozval, že jest ještě živ. Ale dole se neozval ani hlas.

Valentino pospíšil do hostinské světnice, rozsvítil lucernu a jal se pak prohledávati celé přízemí.

Najednou se zastavil a mumlal sám pro sebe:

"Co kdyby sem teď přišli cizí lidé, a kdyby našli nahoře ty dva zabité? Pak by mne mohli považovat i za vražedníka mého pána. Ale ať se stane již co chce, já musím hledět mu pomoci."

Sešel s lucernou po schodech dolů a octnul se v klenuté chodbě. Tato chodba byla dlouhá a vlhká, a po stranách byly tu i onde dveře, které byly vesměs zamčené. Všude panovalo hrobové ticho.

Pak přišel Valentino na postranní chodbu a pustil se touto dále. Když došel až na konec, zastavil se náhle, neboť se mu zdálo, že zaslechl slabé hekání.

Poslouchal ani nedýchaje.

Opět zaslechl slabé sténání, které se mu zdálo, jako by ze země vycházelo.

"Bože—on ještě živ — on volá—ale kde je můj ubohý pán, jenž zápasí se smrtí?" bědoval Valentino úzkostlivě. "Don Aguado—ozvete se mi, abych vás mohl najíti."

Nic se neozývalo.

"Ale milosrdný Bože, kde ho mám hledati — zde nejsou žádné dveře."

Najednou vykřikl radostí, drže lucernu ku předu neboť spatřil docela na konci té chodby v koutě malý otvor, a když přistoupil až k němu, zavanul proti němu puch jako z mrtvol, že se hrůzou až otřásl. Posvítil si lucernou blíže a viděl, že jest za tímto otvorem několik kamenných schodů. Nerozmýšlel se a prolezl tímto nízkým otvorem do zadní prostory.

Zdálo se mu, jako by byl vcházel do nějaké hrobky, dech se mu počal tajiti, neboť byl zde takový puch, jako kdyby zde bylo více mrtvol hnilo.

"Jen dál, toho se nelekej", zamumlal sám pro sebe. "Don Aguado, jste tam?"

Svítil si kolem po tomto sklepě a najednou zaslechl slabé a hluboké vzdechnutí.

Šel po hlase dále, i bylo mu jíti přes hromady hlíny, přes člověčí hnáty a polo zetlelé šaty. V této prostoře páchaly se totiž po několik set let tajné vraždy, a vrahové neuznali mnohdy ani zapotřebí, mrtvolu zavražděného zahrabati, neboť zde ležely lidské kostry po různu rozházené.

Nyní spatřil Valentino nad sebou otvor, jenž vycházel do onoho pokojíka. Tento otvor byl ale tak vysoký, že jím nemohlo světlo až dolů dopadnouti.

"Toť jest nějaká loupežnická peleš," zamumlal Valentino. "Ti šibeničníci mohou býti ještě rádi, že jsem jo poslal na onen svět. Ale kde je můj ubohý pán? Hle, tamto se něco bělá a vedle toho se něco hýbe. Bože, to je on—a v samé krvi. Ale posud je živ—ubohý Don Aguado."

Valentino postavil lucernu na zem a přiklekl k Olympiovi, jenž při tomto slabém světle jako mrtvola vypadal.

Zdálo se, že padl šťastnou náhodou na peřinu, která až posud částí pod ním ležela, sice by se byl musel zabíti.

"Don Aguado, to jsem já. Což neznáte svého Valentina, kterýž vás konečně nalezl a který vám chce život zachránit?"

"Již je konec všemu," zasténal Olympio slabým hlasem.

Jeho obrovské tělo zdálo se býti docela bez vlády, oči měl vyvalené, pysky a jazyk byly suché a rozpálené, levá strana byla pokrytá sesedlou krví, která mu až posud z rány kapala.

"Vodu—vodu", pravil slabým hlasem.

Valentino začal pěsti, vida, že jeho pán v nebezpečí smrti se nalézá. Přede vším musel přinésti vodu, aby Olympiovi jazyk i ránu ochladil, a pak mu musel tuto ránu zavázati.

Pospíšil zase ven a vzal z hostinské světnice džbán vody a láhev vína.

Za několik minut byl zase u svého pána, jenž by byl zajisté již v několika hodinách zde zahynouti musel, kdyby mu byl Valentino rychlé pomoci neposkytl.

Tento mu dal píti vodu s vínem, rozepnul mu kabát, přiložil mu namočený šat na ránu a ovázal mu ji.

Zaradoval se nemálo, spozorovav, že první pomoc ubohému pánovi patrně ulehčila.

"Tys přece dobrá a věrná duše," pravil konečně Don Aguado slabým hlasem. "Již jsem měl duši na jazyku."

"Já se za vás pomstil, Don Aguado."

"Ten hospodský a ten falešný vojvoda mi to udělali."

"Díky Bohu, že máte tak dobrou paměť!" zvolal Valentino, "aspoň mohu doufati, že se pozdravíte. Ti dva padouchové to zaplatili smrtí. Já přišel ještě v čas. Kdybych byl spal, byli bychom oba dnes mrtvolami. Chcete se ještě trochu napíti? Škodit vám to nemůže."

"Ta rána mne již nebolí", mluvil Aguado, skoro po každém slově odpočívaje, "ale to rameno, na které jsem celou tíží padl, to byla strašná rána, a kdyby bylo té peřiny zde nebývalo, byl bych snad musel srazit vaz."

"Zde nemůžete déle zůstati, ten vzduch by vás otrávil," pravil Valentino. "Dovolíte, abych vás vynesl nahoru?"

"To půjde asi z těžka, já nemohu ani údem hnouti. Mé celé tělo jest jako kus olova."

Valentino postavil do chodby lucernu, aby svítila na cestu, pak se vrátil pro svého pána a naložil si jej s velkým namahání na záda. Měl co dělati, aby takové mohutné tělo unesl, ale vynaložil všecky své síly, jen aby svého pána co nejdříve z toho puchu na čerstvé povětří dostal.

Když přišel až k onomu nízkému otvoru ve zdi, prostrčil jím opatrně Olympia na chodbu a vystoupil pak za ním. Lucernu musel nechati na místě, kde stála, jen aby Olympia co nejdříve na chodbu dostal. Ostatně znal již cestu, kterou měl ještě před sebou.

Když přišel až ku schodům, po nichž se nahoru vycházelo, zdálo se mu, jako by byl zaslechl na hořejší chodbě nějaký šramot, ale toho si nevšímal, poněvadž se nesměl omeškati.

Byla to v skutku člověčí postava, která se vedle schodů do malého koutku přikrčila, když Valentino po schodech nahoru vyšel. On ji ale nemohl rozeznati, poněvadž ležela na zemi přikrčena. Byl to Endemo, jenž byl zase k sobě přišel, a jenž chtěl nyní tajnou chodbou do kláštera se dovléci, aby mu nábožní bratří, Antonio a Bernardo, pomoc a ošetřování poskytli.

Valentino měl za to, že jest mrtev, ale Endemo byl jako kočka, která se nedá tak snadno zabíti. V hlavě a v rukou cítil náramné bolesti, ale přece si umínil dovléci se až do kláštera a pomoci tam hledati.

Již se byl zase tak dalece vzpamatoval, že se před Valentinem skryl a ani slovem se neprozradil.

Když byl tento se svým pánem z chodby zmizel a když vešel do hostinské světnice, kdež své břemeno se sebe složil, lezl Endemo, co mohl nejrychleji, po schodech dolů a dále do chodby, která spojovala klášter s hospodou.

Valentino si již na ty dva padouchy ani nevzpomněl, jsa úplně zaměstnán svým pánem, kteréhož musel přede vším do blízkého města Pamplony dopraviti, kdež mu chtěl opatřiti lékaře a zároveň také tuto událost úřadům oznámiti.

Poštěstilo se mu nalézti ve dvoře vozík o dvou kolech. Jednoho koně zapřáhl do vozíku, druhého přivázal v zadu a naloživ pak nej svého pána, jel volným krokem do města.

Zde zavolal lékaře a ohlásil celou událost úřadu, čímž se do dlouhého vyslýchání zapletl. Lékař se ale vyjádřil, že jest stav Dona Olympia velmi nebezpečný, a že by radil, aby ho dovezli až do Madridu, tam že bude mít lepšího ošetřování.

Valentino spozoroval, že by se lékař tohoto nemocného rád zbavil: najal si tedy pohodlnější povoz a vypravil se s ním na cestu do hlavního města.

Tam se ale lékaři vyjádřili, že to bude sice několik měsíců trvati, než se Don Olympio uzdraví, ale že není jeho nemoc nebezpečná. Zde teprv sdělil Valentino svému pánovi, co byl na falešném vojvodovi pohrůžkou vymohl, že se totiž Dolores v Madridu nalézá.

Za několik neděl přijel do Madridu Olympiův přítel maršálek Serrano, a dověděv se, že Olympio zde nemocen jest, pospíšil k němu na návštěvu. Oba tito protivníci z války Karlistické tiskli si srdečně ruce, a Serrano ubezpečoval svého přítele, když mu byl tento všecky své osudy a záležitosti sdělil, že vynaloží, co bude jeho možného, aby se vypátralo, kde Dolores Kortinová se zdržuje. A v skutku přišel již za krátký čas a oznámil mu, že bylo na Dolores Kortinovou falešně udáno, že jest dcera po Barcelonském infantovi, a následkem toho že ji zavřeli do kláštera, jenž se nalézá v ulici nazvané Foburgo.

Když Olympio uslyšel, že jeho ubohá nevěsta v tomto inkvisičním klášteře uvězněna jest, naléhal na maršálka Serrana, aby v té věci přísně zakročil. On sám zde nemohl ještě ničeho dělati, poněvadž byl posud nemocen.

Maršálkovi se konečně podařilo, vymoci na královně rozkaz, kterýmž byla Dolores na svobodu propuštěna, a tato spěchala nyní k Olympiovi, radostí slze prolévajíc.

Bylo to krásné a dojimavé shledání, že i starého Valentina slzy polily.

Od té doby ošetřovala Dolores, s Valentinem se střídajíc, nemocného milence, a když se byl tento v roce znenáhla pozdravil, vymohl pro něj Serrano místo u španělského vyslanectví v Paříži.

Don Aguado jel tedy s Dolores a se svým věrným sluhou do Paříže a chtěl se tam dát s ní oddati.

Viděli jsme již dříve, jakým způsobem tento sňatek přerušen byl.

Smrt hraběnky Beauregard.

Žofie Howardova byla od Ludvíka Napoleona nedaleko Paříže ležící zámek Beauregard spolu s hraběcím titulem obdržela, ne snad z vděčnosti se strany dárcovy, nýbrž pro upokojení veřejného mínění, které se o jeho dřívějším poměru a nynější nevděčnosti k Žofii Howardové velmi nechvalně projevovalo.

Eugenie věděla o tomto poměru, v jakém se dříve Napoleon k této Angličance nalezal, a kdykoli si na to vzpomněla, bylo jí to tak protivným, že se teprv nedávno k Bacciochimu velmi nelibě o tom vyslovila.

Žofie Howardova, čili hraběnka Beauregard, byla se totiž objevila v opeře a chovala prý se tam, jak aspoň Eugenie tvrdila, velmi hrdě a vyzývavě, což jí muselo být ovšem velmi nemilým, poněvadž obecenstvo o tom vědělo, že byly tyto dvě dámy dříve sokyněmi.

Proto musela býti Žofie Howardova odstraněna. Jakým způsobem se to státi mělo, o to se měl postarat nejvyšší komoří, jenž nebyl, co se takových věcí týkalo, nikdy v rozpacích.

Slyšeli jsme rozmluvu, kterouž měl Bacciochi před nějakým časem s travičkou Gabrielou Belangerovou, a nyní musíme vypravovati co to mělo dále za následky.

Ta věc se jen tím opozdila, že Markétka, dcera travičky Belangerové, ku své matce se nevrátila a že byla teprv po delším čase u hlídače dráhy nalezena, který ji byl od smrti zachránil a pak u sebe podržel.

Gabriela Belangerová zuřila jako litá saň, když od Bacciochiho uslyšela, že její hloupá dcera ono skvělé nabídnutí, které se jí v Tuileriích učinilo, s takovou vášní od sebe odmítla. Kdyby se byl hrabě sám v to nevložil, byla by tato ukrutná žena své dítě ztrýznila, ano snad usmrtila.

Tento oulisník se nyní tvářil, jako by byl Markétin ochrance: vzal ji od matky pryč a dal ji do jistého místa, které teprv později seznáme.

Pak počal s Gabrielou tajně vyjednávati, aby byla Žofie Howardova odstraněna, i ujednali spolu, že Gabriela Belangerová tuto úlohu za 15.000 franků vykoná.

Hraběnka Beauregard byla již dlouhý čas churava. Mluvilo se, že má čivní nemoc, která nebyla sice nebezpečná, ale která někdy za čas dosti povážlivou býti se zdála, a která ji někdy ze spaní vyděsila.

Jednou večer byla Žofie Howardová svou komornou ze své ložnic právě propustila, an tu za malou chvíli nedaleko jejího osamělého zámku kočár se zastavil. Z tohoto kočáru vystoupily dvě osoby, totiž dáma a pán, ani slova spolu nemluvíce.

Kočár zůstal na silnici, a ty dvě osoby kráčely k zámeckým vratům.

Zámek Beauregard stál na výšině, a kolem něho byl ohražený park.

Žofie Howardova nedržela si mnoho služebníků, neboť žila docela skrovně, jsouc od světa úplně odloučena. Pro svou posluhu měla jen komornou a sloužícího, a ti dva byli u ní již tenkrát, když ji Ludvík Napoleon navštěvoval. Mimo to bylo zde ještě několik zahradníků a služebných ženských, které pracovaly v zámku. Ti všichni bydleli při zemi.

Právě v tu dobu, když zahalená paní a její průvodce volným krokem od silnice k zámeckým vratům se zahnuli, vyšel sloužící ze vrat, přesvědčiv se dříve, zdali není nikdo na blízku. Naslouchal bedlivě, i zaslechl také blížící se kročeje oněch dvou osob. Zdálo se, že je očekával.

V zámku bylo již ticho. V průjezdu hořela lampa, vydávajíc jen slabé světlo, na schodech, které byly pokryté koberci, a po nichž se chodilo k hraběnčiným komnatám, neukázala se již ani živá duše. Komorná bylo již ve svém pokoji, a sloužící byl právě se vrat do parku vyšel.

Tento postavil se do stínu pod stromy a viděl, že ty dvě osoby k němu se blíží.

(Pokračování.)

Ať žije Paleček!

(Humoreska od Jakuba Kuhana.)

(Dokončení.)

Množství lidí hrnulo se do zvěřince, a každý zvědavostí takořka hořel, užiti tyto neobyčejné nestvůry.

Když se zvěřinec naplnil zvědavým obecenstvem, které netrpělivě pohlíželo k zastřené železné kleci, počal majetník zvěřince takto mluviti: "Velectěné publikum! Musím Vám sděliti, že jsem včera večer zapomenul oba vlkodlaky krmiti. Tyto nestvůry však hladem puzeny, sežraly jedna druhou a pranic z nich nezbylo, jen tyto dva ohony!"

Načež odkryl zastřenou klec a zvědavé obecenstvo pohlíželo na dva nepatrné ohony.

"Ať mne všichni čerti! nejsouli to ohony vyder," brumlal jakýs starý myslivec mezi přítomnými, avšak nepokusil se, toto vyjádření na hlas pronésti.

Ostatní, kteří na něco zcela jiného připraveni byli, utichli a bedlivě pozorovali zbytky tak "podivuhodných zvířat".

Vzdor tomuto klamu však byl zvěřinec stále četně navštěvován, pokud trval Vaškův pobyt v Kocourkově, a pan Dlouhý dobře špekuloval, počítaje tak mnoho na zvědavost' občanů kocourkovských.

Arci vzdělanější smáli se vzájemné žravosti vlkodlaků, za to však tím více prostší lid věřil tomu, že skutečně jsou vlkodlaci, vyznačující se zvláštním appetitem.

Uplynul nějaký čas, co se Václav Vašek se svým zvěřincem z Kocourkova vzdálil, tu jednoho dne pan Dlouhý obdržel ze vzdáleného města následující list:

"Velectěný pane, můj největší dobrodinče!

Vaší šťastnou myšlenkou zabezpečil jste mi a rodině mé spokojené a dobré živobytí. Denně se, jak já, tak i celá moje rodina za Vás modlíme, aby Vás Bůh i Vaši paničku opatrovati ráčil. — Do kteréhokoliv města jsem dosud přišel, všude jsem měl velmi hojnou návštěvu. Každý chtěl jen vlkodlačí ohony viděti a tu jsem se ustanovil na tom, prodati všecka ostatní zvířata, která jsou beztoho sžíravým kapitálem, a obmeziti se pouze na ony dva zázračné ohony, které beztoho nepotřebují ani krmení, ani dohlížení. — A takto tedy děkujeme Vám, že jste nás z našeho bídného postavení vytrhl a k spokojenému životu povznesl. Bůh Vám odplať vše, co jste nám učinil, na stotisíckráte.

V hluboké úctě oddaný sluha

Václav Vašek."

IV.

Pan Dlouhý odcestoval. Den jeho návratu byl znám. Několik dnův před tím rozeslány byly rozličným rodinám v městě lístky tohoto obsahu. Na jedné straně stálo:

Anna Krátká z Kočic,
Adam Dlouhý z Kocourkova,
snoubenci.

a na druhé: "Tímto zveme ke dni 23. toho měsíce k našemu sňatku co nejponíženěji a kojíme se blahou nadějí, že nás svou milou přítomností poctíti ráčíte ve velkém sále měšťanské besedy v 8 hodin večer".

To v městě velmi účinkovalo. Bylo vůbec známo, že pan Dlouhý do Kočic jel; tam tedy nejspíše nějakou bohatou nevěstu ulovil.

Slečna Hermenegilda seděla ve svém boudoiru, a vzdor své čtyřicítce, jíž neunavně skrýti se snažila, pilně se svou toilettou zanášela. Právě chtěla páreček nově napálených kudrlinek si mezi vlasy upevniti, když zaslechla někoho na dveře klepati. Hbitě hodila kudrlinky do skříně a rychle posadíc na svou hlavinku koketní malý čepeček, zvolala: "Dále!" Tu spěšně vstoupila slečna Pravá, jedna z jejích "přítelkyň," která dnes jaksi ulekaná a ubledlá vyhlížela.

Slečna Pravá byla velmi podobna slečně Hermenegildě. I ona si dobře skrývala svá léta, i ona nosila falešné kudrlinky, i ona byla pět a dvacet let stará, jak udávala, t. j. před 15 lety.

"Slyšela jste to již, má drahá," zvolala vstupující slečna Pravá, "ach tu ukrutnou novinku!"

"Co se stalo, povídejte, má milá," vyzvídala slečna Hermenegilda, "vyť vyhlížíte všecka zsinalá."

"Ach, já nešťastná! O ten nevěrník!" naříkala slečna Pravá.

"Ale co pak se vám stalo, milouško, prosím, mluvte předc!" prosila slečna Hermenegilda, jejíž zvědavosť přešla již v netrpělivosť.

"O! já nešťastná! já nešťastná!" počala vyprávěti slečna Pravá, "pomyslete si, Adam Dlouhý, můj Adam bydlí naproti mně, a já sedávám obyčejně při práci u okna tak, že mne musí ze svého okna viděti. Každé ráno, když se u okna objevím, bývá tam a pozdravuje mne, jakož i mezi dnem se to mnohokráte opakuje, když se zraky naše setkají. Často odstoupí za záslony a kukátkem se na mne dívá. Pozoruji to vždy, ale tvářím se jako kdybych to ani nepozorovala. A takto se ponenáhla mezi námi poměr utvořil, já pevně věřila v lásku jeho, a očekávala jsem envm příhodného okamžiku, aby se mně vyjádřil, jak to se mnou smýšlí. Nějaký čas však postrádala jsem ho u okna, a dozvěděla jsem se třetí den teprvé od domovnice jeho, že odcestoval. Tu však dnes pojednou obdržela jsem tento lístek! ach ten osudný lístek!"

Při tom vytáhla zásnubní lístek pana Dlouhého a pokračovala dále: "Ach Adame! proč jsi mi to učinil! A nestydatý ten člověk si ještě dovolí poslati mně tento lístek! — Kdo asi je ta Krátká? Ta zajisté mu nepřinese tak věrné srdce, jako bych mu já přinesla!"

Sotva že toto domluvila, dala se do usedavého pláče.

"Upokojte se," chlácholila ji Hermenegilda, "pomstěte se příště mužům tím, že nikoho z nich za hodna neuznáte ani jednoho slova, ni pohledu: čiňte tak jak já činím! Jsmeť zde na světě k vůli mužům, aneb muži k vůli nám! Ostatně, má drahá, i já jsem pozvání k zasnoubení obdržela, a dostavím se na jisto. Vy však zajisté tam nepůjdete?"

"Ne — ne, avšak předc — — ano, půjdu tam, a ukážu tomu nevděčníku, co jest s to učiniti žena. Budu se smáti, co mezi tím mé srdce krvácetí bude!"

"Ano smáti se budeš na ty svatební koláče a koketovat s mladými pány!" pomyslela si slečna Hermenegilda.

Brzy po tom vzdálila se slečna Pravá, která ačkoliv byla poraněna šípem lásky domněnlivě, přece pomýšlela na to, jakby se nejlíp vyfintila k příští slavnosti.

V.

Velký sál měšťanské besedy byl slavnostně ozdoben a osvětlen, a již přicházeli pozvaní hosté. Když o osmé hodině večerní dostavník z Kočic přijel, očekával pana Dlouhého již zvláštní posel, který mu sdělil, že se má ihned do velkého sálu měšťanské besedy dostaviti.

"Aha," pomyslel si pan Dlouhý, "moji přátelé mi chtějí na počest mého příjezdu nějakou malou radost' způsobiti."

Rychle tedy spěchal domů, převlékl se a o půl deváté objevil se v besedním velkém sále. Zraky všech se na něho obrátily, a každý hleděl pak na něho udiveně a tázavě, vida, že nepřivádí s sebou nevěstu. Taktéž i on vyhlížel jaksi udiveně; spatřilť v sále tak veliký počet svých známých a čemu se nejvíce divil, bylo, že mezi přítomnými tak mnoho dám se nalezalo.

Z pravé a z levé strany ho pozdravovali a on se na všechny strany klonil. Konečně přistoupil k němu pan radní Boříčka, tázaje se: "Dovolte, kde pak jste nechal svou nevěstu?"

"Mou nevěstu?" tázal se Dlouhý.

"Nu ano, což se neminíte zasnoubiti?"

"Já a zasnoubiti?" pravil udiveně Dlouhý.

"Nu ano, vždyť jste nás sem všecky pozval!" mluvil dále pan radní.

"Vás všecky že jsem pozval?" divil se Dlouhý víc a více.

Pan radní vytáhl zásnubní zvací lístek a podal jej Dlouhému, kterému vše to, co se právě dělo, bájkou bylo a který se samým podivením ani vzpamatovati nemohl. Teď však se mu v mysli vyjasnilo: "Toť není můj rukopis!" vysvětloval pan Dlouhý žasnoucí společnosti, "není ani jediné zde slovo pravdivé, nejsem zasnouben, aniž jsem kdy na ženitbu pomýšlel. — Pane hostinský, kdo pak hostinu tuto u vás zamluvil?"

"Vy sám, ctěný pane," odpověděl tento.

"Já? totě k smíchu!"

"Ano. Pohleďte sem, mám od vás list, který dle poštovní pečetě přišel z Kočic," pravil hostinský.

"Blesky boží," zvolal Dlouhý, an právě sem vstupoval kapelník s hudebním sborem, "a kdo pak vás sem objednal!"

"Kdo mne objednal? vy sám, vážený pane," pravil kapelník. "Tento list —"

"Rozum mně zůstal stát!" řval takořka rozkvašený Dlouhý. "Nepsal jsem ničeho, vše to jest podvod!" A u velikém rozčilení vyběhl ze sálu ven do zahrady.— —

Luna krásně svítila. Dlouhý spěchaje prostřední cestou zahradní pryč, spozoroval, že mu jde vstříc nějaká ženská postava. Přiblíživ se k ní asi na dvacet kroků, poznal v ní slečnu Pravou, která opozdivši se, nebyla výstupu v sále přítomna.

Nevím, jestli noční chlad aneb něco jiného na pana Dlouhého tak účinkovalo, avšak spatřiv slečnu Pravou zcela se změnil. Přemoh své pohnutí a udusiv svůj hněv, pozdravil ji a pravil s tváří polo usměvavou polo lítostnou: "Tedy i vy ctěná slečno, byla jste pozvána k mému zasnoubení, o němž se mi nezdálo?!"

Z počátku změřila ho slečna Pravá přísným zrakem od hlavy až k patě a to proto, poněvadž se domýšlela, že si i nyní s ní žertovati dovoluje; potom však následovalo z jeho strany vysvětlení dnešního výstupu, kterážto slečnu Pravou zúplna upokojilo.

Nenadálé setkání se pana Dlouhého se slečnou Pravou mocně naň účinkovalo, ano vzbudilo v něm zvláštní myšlenku. Byl přesvědčen, že si s něho někdo ztropil nešetrný žert, jímž stane se na dlouhý čas terčem vtipu. To však muselo se zameziti za každou cenu. A hle, náhoda sama pracovala mu do rukou! Rychle se odhodlal. Vždyť slečna Pravá dávno již nebyla mu zcela lhostejnou. Další rozmluvu mezi ním a slečnou Eulalií nemohu vyliditi; hovořilť přitlumeným, roztřeseným hlasem, tak že jen nejbližší stromové jim rozuměli. Můžeme si ji však domysliti z následujícího děje.

Brzy potom vstoupili ruku v ruce pan Dlouhý a slečna Pravá do besedního sálu, kde ještě všickni hosté v živém trvali hovoru; durdili se na to, že blázny si z nich někdo udělal. Pan Dlouhý, obrátiv se k přítomným, pravil: "Ctěné dámy a ctění pánové! Jakýs šibal vás pozval k mému zasnoubení, o kterémžto se mi ani nezdálo. Jsem však velmi šťasten, že tak četná a vzácná společnost svou přítomností poctíti hodlá moje skutečné zasnoubení, které dávno bylo vroucím mým přáním. Představuji vám zde slečnu Eulalii Pravou co mou budoucí manželku!"

Šepotavý hlas velikého podivení proletěl celým sálem. Slečna Hermenegilda div neomdlela, přece však brzy se tak dalece vzpamatovala, že přistoupivši k zasnoubencům, pohnutým hlasem své blahopřání jim projevila. Totéž činili i ostatní. Následovalo všeobecné veselí a při veselých zvucích kocourkovské hudby zaznívaly hlučné přípitky. Zaznamenávám z nich pouze přípitek ženichův; připilť totiž "na zdraví onoho šibala, jenž beztoho urychlil uskutečnění tohoto, jakož pevně doufá, šťastného sňatku", za kterýžto přípitek za hlučného smíchu všech přítomných poděkoval se pan Krátký.

VI.

Doba posuzování všech tří vyvedených švand se konečně přiblížila. Několik známých čtveráků a nám známý trojlístek se sešli v hostinci pana Bryndala "u zelené žáby."

Nastala volba soudců a jich předsedy, jímž zvolen hostinský Bryndal.

Když každý člen trojlístku svou provedenou švandu dopověděl a k tomu ještě pan Dlouhý uvedený již poděkovací list majetníka zvěřince Václava Vaška přečetl, ujal se po krátké poradě soudců předseda veselé společnosti slova a takto mluvil:

"Pánové! Slavný soud bedlivě uváživ všecky tři případy, rozhodl, že švanda, kterou pan Krátký provedl, jest nejzdařilejší, a když již nikdo z vás on ni nevzpomene, tož zajisté pan Dlouhý až do smrti zachová ji u vděčné paměti!"

"Sláva tedy panáčce Palečkovi!" zvolal na to Krátký, "neboť on byl příčinou, že se mi švanda povedla!"

"Ať žije Paleček!" zvolali unisono ostatní.

"Jelikož jste," ujal se na to slova pan Krátký, "usoudili, že mnou provedená švanda jest nejlepší, platím též dvanáct pint mělnického jako pan Ouský a pan Dlouhý!"

"Výborně!" zvolali ostatní.

Netřeba dokládati, jak výborně se bavila společnosť při cinkotu pohárů, a také nelze se tomu diviti, že nikdo nešel "jak obyčejně" domů. Teprvé pozdě v noci rozešli se veselí hodovníci za hlučného volání: "Ať žije Paleček!"

Schuyler, Neb.

E. PEŠEK,
zhotovuje všecky práce kovářské pečlivě a k úplné spokojenosti. Tak dobrou a přiměřeně levnou práci nedostanete nikde jinde.

CURRY & CO.
prodávají
zboží střižné, Grocerie, boty, střevíce atd. levněji než kdokoliv jiný a platí nejvyšší ceny za máslo vejce atd.
Čechy obsluhuje ochotně
Jan F. Sebeta,
český clerk.

Jellison a Miller,
prodávají zboží železné všeho druhu, kamna atd.
a jsou jednatelové pro následující stroje:
NOVÉ MANNY A KIRBY
sekací stroje
ADAMS & FRENCH,
dvouvážky,
NEBRASKA CITY, pluhy.
ORVIS & DIXON, pluhy.
BAIN, vozy.
Hrábě ocrávačky atd. atd.
M. T. BOHMAN,
český clerk.
SCHUYLER, - - NEB.

Pozor krajani!
Kdo chce dobré pivo píti, k Janečkovi musí jíti;
a sice do
Schuyler, Colfax Co. Neb.
Mohu ctěnému obecenstvu posloužiti s pivem jako malvaz, s dobrými doutníky, dobrou stravou a čistou postelí. Můj nově vystavěný hostinec jest prostranný a jeden z nejpohodlnějších na západě. Pro ukrácení chvíle stojí kulečník a rozličné jiné hry a pro potřeby váženým rolníků teplé stáje k dispozici.
S úctou JAN JANEČEK,
hostinský.

Chicago a Northwestern dráha,

oblíbená cesta z
OMAHA
do
CHICAGO A NA VÝCHOD!
a ta
jediná přímá cesta do
Waterloo, Fort Dodge, Dubuque, La Crosse, Prairie Du Chien, Winona, St. Paul, Duluth, Janesville, Kanosha, Green Bay, Racine, Steven's Point, Watertown, Oshkosh, Fond Du Lac, Madison a Milwaukee.

OMAHA A CHICAGO!

denní i spací vozy.

HLAVNÍ PŘIPOJENÍ.

V Missouri Valley Junction do Sioux City, Yankton a do všech míst na cestě k Sioux City a Pacific railroad.
V Grand Junction do Fort Dodge, Des Moines, Ottawa a Keokuk.
V Marshall do St. Paul, Minneapolis, Duluth a všech míst severozápadních.
V Cedar Rapids do Waterloo, Cedar Falls, Charles City, Burlington a St. Louis.
V Clinton do Dubuque, Dunleith, Prairie Du Chien, LaCrosse a ku všem místům na drahách Chicago, Clinton, Dubuque, Chicago, Dubuque a Minnesota.
V Fulton do Freeport, Racine, Milwaukee a ku všem jiným místům ve Wisconsinu.
V Chicago se všemi drahami z Chicago jedoucími.

Lístky přímé

W. H. Stennett, Gen'l Passenger Ag't. — M. Hughitt, Gen. Sup't.
N. Trissel, Ticket Ag't, Omaha. — G. C. Eddy, Gen'l Ag't, Omaha.
J. H. Mountain, — N. Haight, Pass. Ag't., Omaha.

Chicago, Rock Island a Pacific dráha,

The Great Central Route
VELKÁ ÚSTŘEDNÍ CESTA
z
OMAHA DO CHICAGO A NA VÝCHOD,
Via Des Moines, Davenport and Rock Island.

Dva vlaky zvláštní

Lístky vezkrz k dostání ve všech vých. městech po

A. M. Smith, Gen'l Pass'r Agent, Chicago. — H. Riddle, Gen'l Sup't, Chicago.
M. W. Clair, Traveling Agent, Omaha. — S. S. Stevens, Gen'l Western Ag't, Omaha.
T. A. Entrikin, Agent, Omaha.

Hambursko-americká paroplavební společnost.

PŘÍMÁ POŠTOVNÍ PAROPLAVBA
mezi
Hamburkem a N. Yorkem

HAMBURKU do NEW YORKU každou středu
z
N. YORKU do HAMBURKU každý čtvrtek.

Převozní ceny:
Z Hamburku do Nového Yorku: I. kajuta $120 zlata, II. kaj. $72 zlata, mezipalubí $32 papír.
Z Nov. Yorku do Hamburku: I. kaj. $100 zlata, II. kaj. $60 zl., mezipalubí $30 v papírech.
Děti od 1—10 roků platí polovičku. Kojenci z Hamburku do Nov. Yorku $3 zlata.

AUGUST BOLTEN
KUNHARDT & CO., 61 Broad Str., N. Y.
C. B. RICHARD & BOAS, 61 Broadway N. Y.